

נתנאל - תוני - גלוסקא ז"ל

לזכרו של רעי הטוב !

תוני, (כך היה כינויו), נולד להורים עובדים החיים על יגיע כפיהם. היה תלמיד ביה"ס העממי בראשל"צ, אשר כיום הנו נקרא ביה"ס ע"ש "חביב", אולם בגיל צעיר נאלץ לצאת לעבודה. זכרונותי בנערותו, היה שש לאחר יום עבודה מייגע, להגיע בערכים לסניף "הנוער העובד", להשתתף בשיחות ואף להתברר שם.

בהיותו בגיל 16 בערך, הצטרף לארגון "ההגנה" והיה פעיל במסגרת הגדנ"ע. תוני השתתף בכל הפעולות הרעיונות והמעשיות.

בשנת 1946 יצא לקורס מכי"ם גדנ"ע ואף הצליח בו.

מתום הקורס ואילך, יכולת לראות את הבחור השזוף והחסון בתלבושת המסורתית: נעלים גבוהות, פטס, תלבושת חאקי, כובע מקואי (טמבל) ומקל קפא"פ, צועד מדי שבת בשבתו להדריך נערים במקצועות שונים. הן מקצועות ספורט והן מקצועות נשק (שהיה בזמנו כל יראה וכל ימצא במדינה).

הבחור תרם למען המדינה את אשר השקיעה בו בקורס.

לעתים מזומנות היינו מתאספים כל המפקדים, ומעבירים לעצמנו מבחנים והשתלמויות, לשם ליטוש החומר וכן כדי למסור רשמים ודו"ח על התקדמות הכיתה באימונים.

בתחילת 1948, עת פרצו המאורעות, היה תוני בין המתנדבים הראשונים אשר עסקו באבטחת הפועלים אשר עברו בפרדסי במושבה ואשר היו נתונים לסכנה מתמדת של פגיעות ע"י הבריטים והערבים כאחד.

עם קום המדינה, התגייס לצה"ל והשתייך לגדוד 13. שם שימש בתפקידים שונים ולאחרונה כסמל קשר. תוני השתתף בכל הכיבושים הן בגליל והן באזור נצרת.

בידי נמצאים עדיין מכתבך רעי, בהם ספרת לי על הקרבות והחוויית שעברת. באחד ממכתבך ציינת לי כי אנו עלולים להיפגש תוך כדי הקרבות, מאחר שיחידתך עוברת לנגב, מקום בו שרתתי אני, מאוד שמחתי למכתב זה ואף יצאתי לפגושך במקום בו חנה הגדוד. כעבור ימים מספר קיבלתי ידיעה, כי מחלקתך השתתפה בקרב על גבעה הידועה בשם 86, ואף כבשה את הגבעה. אולם המצרים אשר עלו עליכם במספרם וכוח נשקם חזרו וכבשו את הגבעה.

על הגבעה, בודדים ומנותקים מעזרה, נפלו מספר לוחמים וביניהם גם אתה.

לא האמנתי למשמע אחזני, עד אשר וועדת שביתת הנשק השיבה להורים השכולים את גווית החללים. שותף הייתי אני, ואף חבריך הרבים, לכאב ולצער אשר היו מנת חלקם של הוריי ובני משפחתך.

יהי זכר רעי, עם זכרם של כל לוחמנו אשר נפלו למען הקמת "מדינת ישראל", צורר בצורר החיים.

ולהורים השכולים יאמר: בבנין מדינתנו תנוחמו.